

Tudó en un jardí del passatge Estruch, fotografiat per Xavier Ferrer.

 www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 12 maig

XXXIX Marxa de Regularitat de la SEAS a Sant Miquel del Fai (Vallès Oriental)

— 17 al 19 maig

Excursió del Grup Veterà a la Punta Pascual (Vall d'Aran)

— 19 maig

Excursió matinal a la serra de Barnils (Vallès Oriental) amb sortida del Parador a les 7 h

— 2 juny

Excursió a la Tosa d'Alp (Berguedà - Cerdanya) amb sortida del Parador a les 7 h

— 8 juny

Excursió de cloenda de les matinals al Forat Micó (Osona). Excursió de tot el dia. Consultar web per a les dades d'inscripció i horaris

— 14 al 16 juny

Excursió del Grup Veterà a Eriste (Posets)

— 16 juny

Excursió de cloenda del cicle temàtic a la calçada romana del Capsacosta (Garrotxa - Ripollès) amb sortida del Parador a les 7 h

— 28 al 30 juny

Excursió del Grup Veterà a la vall d'Estós (Pirineu aragonès)

— 6 i 7 juliol

Excursió de Veterans al cim del Monteixo (Vallferrera, Pallars Sobirà)

— 13 i 14 juliol

Travessa de Salardú a Sant Maurici per Colomers i port de Ratera (Aran - Pallars Sobirà). Consultar web per a les dades d'inscripció i horaris

— 20 juliol

Sopar de Lluna Plena que compleix enguany la seva desena edició

— 26 al 28 juliol

Excursió del Grup Veterà al pic de Boum (Pirineu aragonès)

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions del Grup Veterà tenen horaris de sortida variables.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

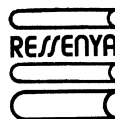

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

CERAMIQUELLES
ART en FIBRES VEGETALS

LLIBRERIA RESSENYA
Creu 54. Tel 933710843

IMMACULADA AMAT / JUST AMIGÓ / MARCEL-LÍ CAMATS / FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS

Núm.306 Maig/Juny 2013

LES MOTOS I ELS GR

El Parlament de Catalunya va aprovar l'any 2011, a petició de CiU, la llei de simplificació, d'agilitat i reestructuració administrativa i de promoció de l'activitat econòmica, coneguda popularment com la Llei Òmnibus. Aquesta llei (10/2011), en el Títol I, Àmbit Agroambiental, modifica la llei 9/1995 de regulació de l'accés al medi natural, permetent la circulació motoritzada en tot tipus de pistes i camins rurals, inclosiu els inferiors a quatre metres d'amplada, i amplia els llocs on es poden realitzar competicions esportives als espais naturals.

L'objectiu d'aquesta modificació seria donar un impuls econòmic, una nova oportunitat i una major flexibilitat al sector de la motocicleta, a més de potenciar aquest tipus de turisme.

Arran de la publicació d'aquesta llei, la Federació Catalana de Motociclisme (FCM) pressiona la Generalitat per tal d'accedir lliurement a aquests camins incloent els senders de Gran Recorregut (GR).

Al web de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) podem llegir: «el senderisme és una activitat física a l'abast de tothom que es realitza en el medi natural; permet conèixer un país, la seva cultura, la seva història i el seu paisatge natural i humà tot travessant-lo a peu per camins senyalitzats». I més endavant: «les entitats excursionistes distribuïdes per tot Catalunya que formen la FEEC són les encarregades del manteniment i millora d'una xarxa de senders nets i senyalitzats de més de nou mil quilòmetres».

Motoristes en el GR-92 al massís de Garraf. Foto de Conxita Cañas.

Com es poden mantenir els senders en bon estat si es permet la circulació i les competicions de motocicletes que els malmeten? A més, als camins estrets i corriols els excursionistes sovint hem de cedir el pas a les motos que hi circulen il·legalment i hem hagut de patir situacions violentes.

En la pàgina 15 del darrer Butlletí de la SEAS, nº 305 de març/abril 2013, la Junta ens fa saber que: «la FEEC ens informa que està fent tot el possible per aconseguir que, arran de la Llei Òmnibus, no es doni el permís als motoristes perquè utilitzin els GR per fer la seva activitat a muntanya».

La SEAS, a través de la Vegueria del Baix Llobregat, dona suport a la posició de la FEEC i exigeix al Departament de Medi Ambient que no claudiqui davant les pretensions dels motoristes, ans al contrari, que mostri una actitud més positiva i vigilant envers la conservació del medi natural i el seu gaudi per part dels excursionistes.

ELS OCELLS VILATANS DE SANT JUST DESVERN

Xavier Ferrer Parareda

Introducció

El Sant Just «poble i ciutat» també té la seva correspondència ornitològica. Compartim una avifauna de poble ja que els hàbitats naturals o agrícoles els tenim a tocar, però progressivament som menys poble (disminueixen les espècies vinculades a la vida agrícola i ramadera) i caminem cap a una avifauna més de ciutat (els ocells dominants són oportunistes i generalistes tal com la cotorreta o la merla). Aquest text tracta principalment dels ocells que viuen pròpiament a la vila, sobretot en el sector del nucli antic del poble però amb serrells sobre altres aspectes ornitològics del municipi.

Característiques dels ocells urbans de Sant Just

El medi urbà és un ecosistema en canvi constant a un ritme alt, i per tant els seus habitants alats també varien en el temps i en l'espai. Per tant, l'actual comunitat d'ocells santjustencs és diferent de la que hi havia fa solament deu anys i no cal dir de la dels anys cinquanta del S. XX o més enrere encara. No totes les espècies poden arribar a residir a una vila. Els primers colonitzadors urbans residien en l'entorn i mica en mica s'adaptaren als hàbitats vilatans. Per exemple si ara abunden molt els tudons (uns coloms grossos de franges alars blanques) en expansió al poble és perquè Sant Just

Imatge d'una oremeta dibuixada per Francesco Avesani, treta de la pàgina de l'itinerari de la Natura corresponent a la Parada 10 destinada a l'escolta dels ocells.

frega Collserola on dominen els boscos i on el tudó —en origen un ocell forestal— s'hi troba des de sempre. Si no hi haguessin boscos propers, al tudó li hauria costat més de colonitzar el poble. També però la avifauna urbana presenta unes característiques comunes a moltes espècies, en concret dos trets interessants; d'una banda són espècies amb molta intel·ligència en comparació amb les rurals que no colonitzen les urbs. Per altra banda tenen molta flexibilitat comportamental en especial amb el tema alimentari, per exemple són animals que s'han adaptat a menjar altres aliments diferents dels habituals a la seva espècie, tal com engrunes de pa o escombraries. Altra manifestació de la flexibilitat comportamental dels ocells urbans consisteix en el fet que són poc porucs amb l'ésser humà i es deixen apropar més que no els exemplars rurals. Finalment hi ha una altra característica general

5 VIURE EL PAÍS

Estornell vulgar. Foto de Xavier Ferrer.

en l'ornitologia urbana i és la gran importància de les molèsties humanes en diverses formes, una de les més importants la contaminació acústica pel trànsit automobilístic que torpedina o impedeix els cants i altres comunicacions sòniques dels ocells.

On veure i quan veure ocells a Sant Just

Els ocells es detecten en un 60-70% per l'oïda i en un 30 a 40% per la vista. El soroll ambiental inherent als pobles-ciutat és el principal problema per esdevenir «ornitòleg urbà». La solució consisteix a triar els moments més silenciosos (a punta de dia o primeres hores) que coincideixen amb el màxim d'activitat cantora dels ocells. Els vespres també són bons moments (altra punta d'activitat dels ocells) tot i que hi ha força contaminació sònica. Així, els diumenges des de l'albada fins a les 10 del matí és el moment ideal per veure o sentir ocells al poble ja que la contaminació acústica és mínima. També l'època de reproducció —principalment des de l'abril fins al juliol— és impor-

tant ja que molts mascles territorials es mostren cantant i a més la presència de nius obliga els ocells a bellugar-se poc i sempre que es mantingui la prudència per a no destorbar-los, permet observar aus amb més facilitat. De tota manera qualsevol dia de l'any trobarem ocells. També qualsevol punt del terme municipal és bo per a veure ocells. La mida dels arbres (els vells i grans són clarament preferibles als joves), la seva disposició (els rodals i bosquets són millors que els arbres aïllats) i les característiques de la vegetació són també elements importants. Per tant, els sectors amb torres i jardins antics (de més de 30 anys) són les més triades pels ocells. Per exemple per a veure ocells forestals com les mallerengues o el raspinel·l o rapasoques, el parc

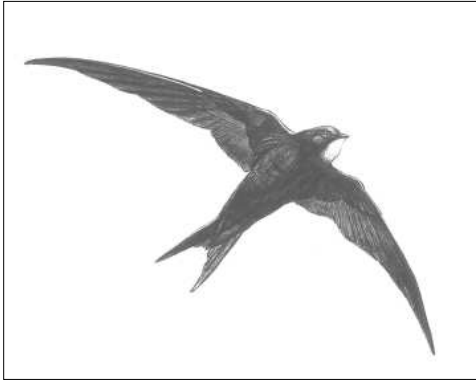
itinerari de la natura

torrent de la font del rector
les fatjones

SANT JUST DESVERN

Guia de l'alumne

Portada de la Guia de l'Alumne de l'Itinerari de la Natura «Torrent de la Font del Rector - Les Fatjones» de la SEAS de 1977. Aquesta humil publicació pedagògica fou la primera literatura sobre l'ornitologia moderna a Sant Just.

Imatge d'un falcot dibuixada per Francesco Avesani, treta de la pàgina de l'itinerari de la Natura corresponent a la Parada 10 destinada a l'escolta dels ocells.

de Can Ginestar o el parc del Mil·lenari són una bona opció tot i que les podem trobar també a gairebé tots els arbres de port important del poble. També les edificacions antigues tenen més forats i punts on bastir el niu i per tant el nucli antic de Sant Just és una de les àrees millors del poble per als ocells urbans. Per exemple els voltants de la casa de la vila. Un altre exemple puntual és el gran xiprer ubicat darrere de l'església, dins l'espai del cau Martin Luther King, el qual visiten almenys en algun moment de l'any els següents ocells: merla, tallarol de capnegre, verdum, tudó, mallerenga carbonera, estornell, gafarró, cotorreta, tórtora turca, pardal, garsa, puput, cadenera, cotxa fumada...

Els punts amb restes alimentàries són també atractius per a algunes espècies urbanes. Per exemple els volts del mercat municipal (molt atractiu per als par-

dals, una espècie en disminució arreu). Un altre punt és al costat del «xiringuito» de Passeig Sagrera amb Miquel Reverter on els propietaris llencen les restes de pa o de croissants a un erm veí que atrau no solament els pardals sinó també garses, cueretes, merles i tallarols.

Si sortim del nucli urbà, els voltants dels pocs masos que encara queden actius són indrets a seleccionar. La proximitat a conreus veïns (garroferars, ametllerars, oliverars, etc.) propicien un tipus de fauna amb ocells de brolla com a dominants, diferent de la més urbana. Els fons de torrents i rieres acullen fauna interessant. També són recomanables els entorns de la deixalleria i el començament de la vall de Sant Just, en especial l'estiu a la vesprada. Cap a finals de juliol de 2012, d'ençà les 19 h, però principalment cap a les 20 h, van començar a envair la llera i costats de la riera una pila d'orenetes vulgars i de cul-blanc i falcots que caçaven mosquits i altres dípters. Els tudons, alguns rapinyaires, dues espècies de cotorretes, estornells, gafarrons, verdums, cadeneres, oriols, coeretes, i algunes espècies més esquerpes com el mosquiter groc o la bosqueta vulgar són també relativament fàcils de veure o sentir allà.

Alguns arbusts o arbres atrauen els ocells, en especial els de fruits secs amb olis o polposos com seria el cas de les pruneres. L'atracció d'aquests vegetals s'incrementa a l'hivern quan escassegen els insectes i alguns ocells insectívors com els tallarols o el pit-roig s'alimenten de fruits de l'heure, l'olivera o de la troana per exemple. A més d'aquestes plantes, els xiprers, tipuanes o les casuarines forneixen a Sant Just aliment a merles, estornells, tallarols i tallarols, pinsans, cotorretes, etc. Al

Tòrtora turca. Foto de Xavier Ferrer.

parc Roquetes per exemple l'abundància de pardals està relacionada parcialment amb les casuarines que fruiten cap al desembre-gener. Fa relativament pocs anys que a diversos carrers s'han plantat arbres Liquidambar de jardineria que generen un fruit amb punxes molt apreciat per les cadeneres.

Variacions de les espècies al llarg del temps

Ja hem comentat més amunt que l'ecosistema urbà és molt variable. Per desgràcia no em consten els canvis històrics en el poblament d'ocells a la vila de Sant Just, solament alguna idea sobre les espècies relacionades amb la caça. Per exemple, alguns caçadors santjustencs recorden que la garsa era molt abundant fa anys. La garsa, però, és un ocell amb conegudes oscil·lacions poblacionals fruit potser, entre altres raons, de la presència de paràsits i malalties. Precisament, el cucut garser conegut amb aquest nom perquè igual que el cucut és paràsit de niu —en concret de les garses— gairebé ha desaparegut del poble; el darrer que vaig

constatar era un jove de l'any fotografiat al jardí de can Sagrera el juny de 1977. També cal no confondre l'abundància real d'un ocell amb la seva conspicuïtat, és a dir, la facilitat de veure'l o identificar-lo. Així per exemple, la lliurea contrastada entre blanc i un color fosc (l'anomenat en castellà «plumaje pío»), típic de la garsa o de la puput, es veuen de molt lluny, igual que la veu cridanera de la cotorra que se sent també de lluny estant. Per tant, aquesta conspicuïtat comporta que la gent pugui pensar que les garses, puputs o cotorres són molt abundants. De fet s'identifiquen amb facilitat, però no vol dir que siguin molt abundants ja que els pardals, les petites mallarengues, els gafarrons o els desconeguts i sovint tímids tallarols ho són més.

En els nuclis urbans hi ha més riquesa d'espècies d'ocells quan la vegetació és més natural i són poques les plantes de jardineria exòtiques. Una altra generalitat a ciutats i pobles és que hi ha menys riquesa d'espècies com més urbanitzat sigui el sector. En el cas de Sant Just, el nucli antic amb moltes cases de teulades antigues, esquitxades amb algun espai verd, encara manté una bona diversitat d'ocells. La major part dels vilatans desconeixen que entre 20 i 25 espècies d'ocells són relativament fàcils de veure dins el nucli urbà i si ampliem les nostres excursions al llindar de les cases amb els conreus o boscos amb facilitat podem pujar la llista a 50 o potser fins a 70 espècies. Una primera aproximació pot ser el nucli antic, al carrer Bonavista just davant del mercat municipal. Allà amb facilitat podem observar l'oreneta vulgar i l'oreneta de cul blanc, falciots (el vulgar i el ballester), l'estornell i el pardal. Més escassos però possibles d'albirar allà són

Pardal jove. Foto de Xavier Ferrer.

també el gafarró, cadenera, garsa, cue-reta, cotxa fumada, i cotorres (ambdues espècies, la de pit gris i la de Kramer).

La variació dels ocells és interanual i intranual. Així, a les èpoques de migració (març-maig i setembre-novembre) poden aparèixer espècies rares o poc abundants. Durant l'hivern, en especial si hi ha hagut fredorades més al nord, baixen algunes espècies a les nostres contrades tal com els tords, pinsans i piules. En canvi altres espècies solament ens visiten a primavera/estiu tal com el rossinyol, el xot o l'oriol.

Hi ha variació en la presència d'ocells segons els anys. Per exemple, en la primavera de 2011 dos ocells estivals que hivernen a l'Àfrica subsahariana (Sahel), l'oriol i la tórtora, han estat molt abundants a Catalunya i també al poble on no són gaire freqüents. A Sant Just, l'espectacular oriol és present principalment després de la cria; de Sant Joan a mitjans d'agost, però aquesta abundància no ha estat sempre així. Històricament en el s. XX, la primera meitat de

la dècada dels anys 70 foren desastrosos per a la població d'ocells ibèrics. En efecte, foren anys que agafaren sequeres importants al país a l'època de reproducció així com a l'hivern coincidiren amb la gran sequera del Sahel de 1968 a 1974. Per tant, moltes de les espècies estivals (les presents aquí solament a la primavera i estiu), com els cucuts els oriolos o les guatlles per exemple, reberen bastonada als quaters de cria mediterranis (anys de poca pluja) i als quaters d'hivern africans (la gran sequera del Sahel de 1968 a 1974). Si a aquesta situació sumem la gairebé nul·la sensibilitat ambiental a l'Espanya dels setanta (sense control de biocides, etc.) conclourem que probablement aquesta dècada fou la més pobre en ocells del nostre país i també òbviament a Sant Just Desvern. La variació de les espècies d'ocells a la vila ha estat evident amb l'adveniment d'espècies noves com les cotorres o lloros, la tórtora turca o el ballester, la minva o desaparició d'unes altres com l'òliba, el cucut reial o el rossinyol i l'augment d'altres com la merla, el tudó o el colom roquer.

DE MICA EN MICA S'OMPLE LA PICA (D'ESTATS)

Martí Orriols Camps

És agost i, després de celebrar la nostra Festa Major, un grup de joves amants del muntanyisme i la natura (dic amants perquè no la veiem tant com voldríem) ens dirigim cap a la comarca del Pallars Sobirà amb la intenció de fer la Pica d'Estats i 5 tres mil més en un total de dos dies. Abans però, fem una parada a Taús, on els diables d'Esplugues ens esperen per cremar el poble i deixar-nos en ridícul amb els seus versots, i la gent ens acull amb els braços oberts i un bon sopar en una Festa Major molt familiar.

Així doncs, després d'un llarg viatge ple de corbes i un gran paisatge, per fi arribem a Àreu. Tot just abans d'instal·lar-nos-hi, les primeres persones amb qui ens creuem són, precisament, dos companys coneguts de Sant Just. Coincidències de la vida. Aprofitem per prendre'ns el dia de descans, conèixer una mica la zona, fer un passeig pel bosc de Virós, seguint l'itinerari de la Costa dels Meners, i anar a dormir relativament d'hora.

L'anècdota

A les 5 h sona el despertador i, després d'uns quants intents frustrats per allargar l'hora de llevar-nos, ens aixequem i comencem a recollir tendes i a fer les motxilles amb tot el material i menjar necessari per als dos dies d'aventures.

Estany de Sotllo. De fons, la Pica d'Estats. Foto de Martí Orriols.

Esmorzem i ens dirigim cap als cotxes. Anem amb l'horari previst. Primer cotxe carregat amb les dues tendes, tres motxilles, part del menjar i les claus... sí, sí, ho heu entès bé, les claus dins i el cotxe tancat. No sabem si riure o plorar. Després d'un moment d'incertesa decidim canviar els plans i fer la Pica en un sol dia aprofitant que els dos companys de Sant Just també s'hi dirigien.

L'excursió

Comencem a caminar passades les 7 del matí des de l'aparcament del pla de Boet, i al cap de 10 minuts ens adonem que les coses no encaixen, sembla ser que no és el nostre dia. Ara bé, fins i tot una parella d'excursionistes més ben preparats tecnològicament (amb GPS) han seguit les nostres passes i també s'han equivocat. Però no tot és negatiu, ja que aquesta distracció ens ha permès veure part del magnífic pla de Boet, concretament hem anat a parar a la cabana de Boet. Entre riures, decidim tornar uns metres enrere per agafar el camí correcte que creua el

*Estany d'Estats
des del port
de Sotllo. Foto
d'Ian Fontova.*

barranc d'Arcalís per un petit pont. Tot seguit passem pel refugi de Vallferrera i comencem amb una curta però intensa ascensió del que serà l'inici d'una llarga caminada per la vall que ens durà al peu de la Pica.

Seguim el camí que va avançant paral·lelament al rierol per una zona de poc pendent, superem alguns esglaons rocosos mentre gaudim de les cascades que ens ofereix el riu i travessem els plans de Sotllo. A partir d'aquí ja veiem el nostre objectiu: tenim la Pica al punt de mira. Continuem pel camí fins arribar a l'estany de Sotllo primer i al d'Estats després, des d'on aconseguim distingir un isard que inconscientment es camufla amb el color de les pedres caigudes.

Just al peu de la tartera ens aturem per fer un mos i descansar una estona per agafar forces... en necessitem! Mica

en mica, cadascú al seu ritme, ascendim pel fort pendent de la tartera i ens anem creuant amb gent que baixa perquè ha fet el cim corrent (amb tantes presses no sé com poden gaudir del meravellós paisatge). Un cop al port de Sotllo ens esperem a ser-hi tots. Aquí, el nostre company Carlos decideix abandonar malgrat els intents d'animar-lo, diu que té els genolls cascats i que ens esperarà al costat dels estanys.

De les dues opcions, tirar per la cresta del pic Verdaguer fent una mica de grimpada o la de seguir el camí per territori francès, escollim aquesta segona tot i ser la més llarga, ja que hi bufa un vent molt fort i preferim ser prudents. Comencem amb un petit descens per un camí que envolta els dos pics i que torna a remuntar en direcció al coll de Riufred fins que, gairebé 7 hores més tard d'haver començat, arribem al cim de la Pica d'Estats (3.143 m).

Cim de la Pica d'Estats. D'esquerra a dreta: Guillem Alberich, Francesc Cardona i Imanol López. I al davant: Ian Fontova, Cristina B. Carreras, Joan Pujadas, Martí Orriols i Albert Parera.

Dit i fet, passada una bona estona i després d'adonar-nos que l'lan està molt pà·lid perquè alguna cosa no li ha sentat bé, comencem a desfer camí (alguns aprofiten per fer el pic Verdaguer, que queda a uns pocs metres de desnivell). En arribar a l'estany d'Estats ens retrobem amb el Carlos i aprofitem per refrescar-nos els peus i dinar. Tornant notem com les cames ens fan figa i les cantimplores estan buides. Caminem sense pressa, però a un ritme accelerat per la motivació d'arribar al refugi i poder-nos omplir l'estómac d'aigua fresca

de la font. Mai abans havia trobat l'aigua tan bona. Tornem als cotxes i directes cap al bar Pujades d'Àreu.

La nostra estada al càmping d'Àreu encara va ser d'un parell de dies més, on vam poder gaudir de petites passejades pels voltants, tot visitant el poble i fent part de l'itinerari de Bordes de Costuix i Avets dels Forns. Finalment vam tornar a casa contents, però amb un mal regust de boca que sabem que ens farà tornar-hi l'estiu vinent, aquesta vegada però, amb dos jocs de claus del cotxe.

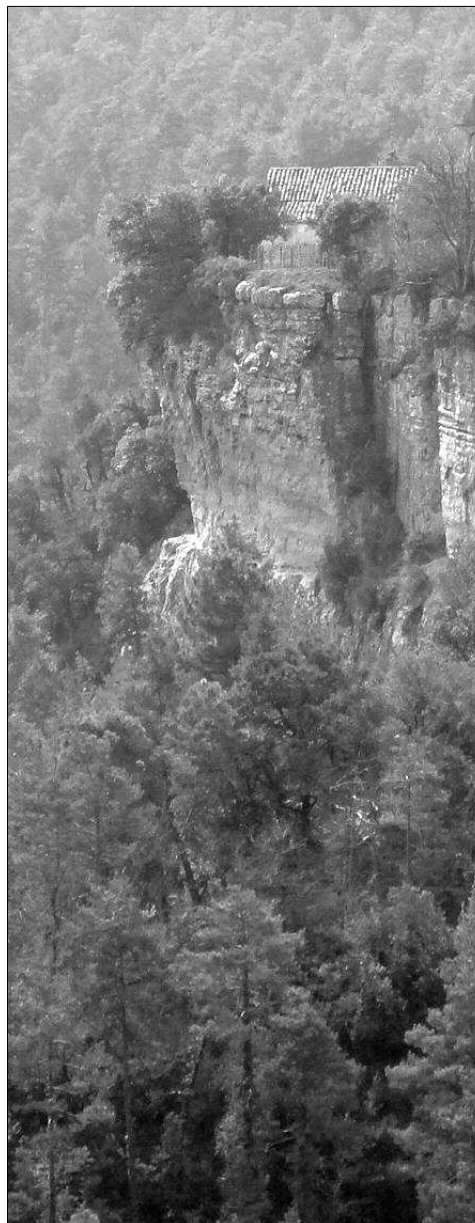
SANT PERE DE MARFÀ

Leonci Canals Mestre

«Marfà, centre dels masos i molins de la clotada, queda dalt d'un altiplà, punt de guaita de tota la contrada. Des de la riera, el camí s'hi enfila serpejant entre boscos de pi roig, alzines i roure martinenc, i un cop dalt us rep, massís i fortificat, el mas de Marfà, reconversió de l'antic castell que els historiadors citen des de l'any 939. En aquelles setmanes de la tardor de 1949 hi van viure amagats una dotzena de guàrdies civils que reforçaven els que hi havia, més avall, en el parany de Les Vinyes. A l'altre costat, per la banda que el replà s'ajeu sota el Serrat dels Llamps, hi ha l'esglésiola de Sant Pere de Marfà que, fins fa només vint-i-cinc o trenta anys, era la parròquia dels dotze masos i els tres molins de la clotada. Ara és en desús, com gairebé tot per aquests verals, i els vells mobles del culte religiós —bancs de fusta querats, un altar caduc, una trona tronada i un confessional arcaic— neden sobre una mar de fems, pallús i gallinassa perquè, signe del temps, l'interior s'aprofita com a corral i cort del bestiar de la masia del costat».

Aquest és un paràgraf del magnífic article Terra de Maquis de l'Isidor Cònsul, aparegut el gener del 2002 al número 238 del butlletí de la SEAS.

Durant la matinal del dia 4 de març de 2012 al salt de la Tosca i Gorgs Blaus al Moianès, vam tornar a passar pel mas de Marfà i l'Agustí em va recordar que l'Isidor havia fet un article en el butlletí

Cinglera de Sant Pere de Marfà. Foto de Leonci Canals.

Església de Sant Pere de Marfà. Foto de Leonci Canals.

de la SEAS, sobre una partida de maquis per aquelles terres, però no recordava el paper de la gent de Marfà. Jo recordava haver llegit l'article al seu llibre *Tractat de geografia*, perquè quan el va escriure encara no era soci de la SEAS. Aquell comentari em va picar la curiositat i vaig cercar-lo a l'hemeroteca de la SEAS... i el vaig trobar i el vaig rellegir amb fruïció, gaudint d'un article tan ben travat.

Havien passat deu anys i tornàvem a ser al mateix punt on va prendre la guspira de l'esmentat article. Res havia canviat,

el casalot tancat a pany i forrellat, l'hort amb cols tocadetes pel fred, dignes d'un bon trinxat de la Cerdanya, i encimbellada a la proa d'un vaixell petrificat... l'esglesiola de Sant Pere de Marfà, tancada amb cademat no fos que les gallines de l'interior, en un acte de rebel·lia, se'ls passés pel cap fugir de tan noble i santificat galliner. Déu no les protegirà quan quedi convertida en un munt de runa sota el pes continuat de l'oblit. Tot és qüestió de temps, un, dos, set... deu anys més. Llavors, potser les gallines estaran tancades dins d'un filat amb una barraca feta amb quatre xapes de ferro rovellat i fustots d'un naufragi anterior. Massa tard, pel camí haurem llençat per la borda una part del patrimoni i una engruna del territori quedarà despul·lat, nu de singularitat i per tant amb el temps es farà invisible. Per l'indret, encara paga la pena resar un Ave Maria, abans que se l'endugui el dimoni per l'estimball de la desmemòria.

Detall de l'arc de mig punt de la porta d'entrada a Sant Pere de Marfà. Foto de Leonci Canals.

EXCURSIONISME I ALPINISME

Criteris per les diferències entre les llicències federatives de tipus (A/B) i C

Fins a l'any 2012, les diferències entre les llicències de tipus A/B i C es fonamentaven en l'augment de risc que suposava l'alta muntanya. Però la dificultat residia en la definició «d'alta muntanya», aplicant-se normalment criteris d'altitud, variables entre els diferents països. Així, a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol es considerava inicialment alta muntanya a partir dels 2.000 m i en els darrers anys a partir dels 2.500 m. Aquest criteri era molt subjectiu i arbitrari, ja que hi ha cims de quasi 3.000 m, els quals, llevat del clima, no solen comportar cap dificultat i en canvi hi ha cims per sota dels 2.000 m que en determinades circumstàncies comporten una seriosa dificultat i la necessitat d'utilitzar mitjans artificials de progressió.

Ja fa quatre anys, la Unió Internacional de Muntanyisme, va establir un nou criteri per a diferenciar entre excursionisme i alpinisme, basant-se no en l'alçada sinó en la necessitat d'utilitzar elements artificials per a la progressió, tant sobre roca com sobre gel o neu (piolet, grampons, raquetes, esquís, cordes...). Aquest any 2013, la FEEC ha adaptat les llicències federatives i per tant la cobertura de les assegurances a aquesta nova definició.

Les llicències de tipus A i B cobreixen totes les activitats d'excursionisme a Espanya, Andorra i Pirineu francès, independentment de l'alçada on es practiquin i sempre que no es consideri una ascensió o

travessa en la qual normalment s'haurien de fer servir mitjans addicionals de progressió (els pals de caminar no es consideren mitjans extres de progressió).

Les llicències de tipus C cobreixen les mateixes activitats que les llicències de tipus A i B, pel mateix territori, però afegint-hi les activitats pròpies de l'alpinisme, o sigui les ascensions o travesses en les quals és necessari l'ús de piolet, grampons, raquetes de neu, esquís, cordes... La presència de neu o gel es considera com un indicatiu que es tracta d'una activitat d'alpinisme i no d'excursionisme.

En el cas de conflicte entre l'assegurat i la companyia asseguradora respecte a l'ús apropiat del tipus de llicència, una comissió formada per membres de la FEEC i la companyia podrà decidir sobre el conflicte i en cas de desacord s'haurà de decidir en els tribunals corresponents. Per tant, és convenient escollir amb cura el tipus de llicència que més s'adapta a les nostres necessitats i en cas de participar en una excursió que no estigui coberta per la nostra llicència actual demanar una ampliació temporal o permanent del tipus de llicència. Les condicions de les assegurances es poden consultar en el web de la FEEC.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 4 de març de 2013

— Altes i Baixes: cap

— A l'acta de l'assemblea general enviada als socis es va transcriure «Gent de muntanya», en referència al premi especial per al Concurs Fotogràfic d'enguany, quan el correcte era «Gent a muntanya».

— Durant la reunió es comenta que no ha estat possible fer les eleccions de la FEEC que estaven previstes al març, perquè la candidatura de l'actual president Jordi Merino ha impugnat la de Jordi Quera per considerar que alguns avals no eren correctes per discrepàncies en els presidents titulars d'algunes entitats. El tema es troba pendent del Tribunal Català de l'Esport, però considerem que l'actitud de la candidatura de Jordi Merino no ha estat positiva i això ha evitat la celebració d'unes eleccions democràtiques.

— Es crea una comissió per a tractar el tema de la integració de joves a la SEAS inicialment formada pels següents membres de Junta: Romi Porredon, Maria Garcia, Bernat Macià, Lluís Solé, Jordi Pla, Pere Aceitón Maria Bardají i Núria Gironès. Aquesta comissió està oberta als socis que vulguin participar-hi.

— D'acord amb el mandat de la darrera assemblea, la Junta ha decidit les següents quotes anuals (en euros):

Ateneu: 12,80

Ateneu jubilat: 6,40

Ateneu de 0 a 30 anys (inclosos): 8,00

Protector: 40,00

Protector jubilat: 20,00

Protector de 21 a 30 anys (inclosos): 25,00

Protector fins a 20 anys (inclosos): 11,30

Reunió del 8 d'abril de 2013

— Altes: Mariona Peralta Jurado (1111)

— Baixes: cap

— La SEAS s'ha adherit a la campanya per recaptar fons destinats a la Fundació Joan Petit, que té l'objectiu d'implicar tothom en la lluita contra el càncer, especialment en el seu vessant infantil. Nosaltres ho farem receptant fons entre els nostres socis i simpatitzants durant les activitats que realitzem en els mesos d'abril i maig.

— Davant la necessitat de disposar de tendes de campanya per a la Sortida de Veterans del juliol, es decideix comprar-ne algunes d'immediat.

— La comissió creada per a tractar la temàtica d'integrar gent jove a la Secció arrencarà aquest mes d'abril. El propòsit és poder endegar iniciatives i activitats dirigides a aquesta finalitat.

— Hem rebut propostes per instal·lar de nou l'exposició «Paisatge i traç a través dels butlletins de la SEAS», al Centre d'Informació Municipal de can Ginestar i al Mil·lenari. Considerem ambdues molt interessants perquè posaran de nou a disposició dels santjustencs aquesta exposició de dibuixos.

— La comissió de la Caminada ha iniciat les seves reunions mensuals per començar a preparar la propera edició que tindrà lloc el diumenge 6 d'octubre a Collserola.

— Es decideix enviar el Règim Intern a la Secció a tots els socis per correu electrònic.

— Han continuat amb bones perspectives les reunions amb l'Ajuntament sobre el tema de l'edició d'un mapa de la Vall fet a mida i que serà imprès per l'editorial Piolet.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 79. No. 306

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

ÍNDEX

- Portada** — Tudó en un jardí del passatge Estruch. Foto de Xavier Ferrer
02 — Calendari
03 — Editorial: les motos i els GR
04 — Els ocells vilatans de Sant Just Desvern, per Xavier Ferrer
09 — De mica en mica s'omple la Pica (d'Estats), per Martí Orriols
12 — Sant Pere de Marfà, per Leonci Canals
14 — Informació de la SEAS

Saba nova per a camins vells. El Xavi i la Jana amb en Toni Simó i la Ka a la matinal de Coves de Collbató. Foto de Teresa Faneca.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.306 Maig/Juny 2013